

vil gøre, er en Sag for sig, men rent faktisk virker denne Foranstaltning dog saaledes, at man i meget væsentlig Grad imødekommer det, vi tilsigtede ved vort Lovforslag, og tillige finder der gennem dette Forslag for et enkelt Aar en Formindskelse Sted af Formueskatten med 10 pCt., og begge Dele kan vi give vor Tilslutning.

Vi er naturligvis ikke og har aldrig været blinde for, at naar der bliver stillet Forslag af den Art, vil man altid fra radikal-socialdemokratisk Side hævde, at det er jo ganske urimeligt, det, man her gør, idet man vil pege paa, at den, der faar det meget, er den forholdsvis velhavende, og den, der faar det lidet, er den mindre velhavende. Men det er efter min Mening i Virkeligheden en forunderlig Betragtning, hvis man overhovedet kan og vil forstaa, at det, der her sker, jo ikke er andet end, at man giver noget tilbage, som man har taget — efter min Overbevisning i hvert Fald — for meget; og naar man giver tilbage, kan man dog kun give tilbage til dem, som man har taget det fra. Derfor synes jeg, at denne Oprullen af, hvad det gavner den mindre bemidlede, og hvad det gavner den mere bemidlede, slet ingen Relation har til det, der ligger til Grund for Foranstaltningen.

Men, som sagt, vi fra vor Side havde naturligvis foretrukket vort eget Forslag, hvis det kunde gennemføres; men da der altsaa ikke har været Mulighed derfor, vil det vides, at vi har trukket disse Forslag tilbage, hvilket dog ikke skete, før vi havde Vished for, at Forslag af den Art, der her er Tale om under Nr. 478, 128 og 129, vilde komme frem. Det er da lige til, at da Motivet til, at vi trak vort Forslag tilbage, var, at vi vidste, at saadanne Forslag vilde komme frem, kan vi tiltræde, at disse Ændringsforslag vedtages.

A. C. D. Petersen: Under § 23 findes Ændringsforslagene Nr. 423 og 428. Ændringsforslag Nr. 423 forhøjer Summen 166 250 Kr., som er Udgiften ved Amtstuernes Udsendelse af Skattekvitteringsblanketter, med et Beløb af 64 000 Kr., og ved Ændringsforslag Nr. 428 foreslaas der en ny Bevilling paa 50 000 Kr. til Anskaffelse af Kontorrekvisitter, særlig Regnemaskiner. Disse to Udgifter er foranlediget ved den Lov, der blev vedtaget i Fjor, Lov Nr. 124 af 20. April 1926 om Ændring af Amtstueforordningen af 8. Juli 1840 vedrørende Opkrævning af Skatter og Afgifter af fast Ejendom.

Nu vil jeg gerne spørge den højtærede Finansminister, om ikke disse stærkt for-

øgede Udgifter ved Opkrævningen af disse Skatter staar i et Misforhold til den Fordel, Staten har af at faa disse Skatter opkrævet paa det Tidspunkt. Jeg ved meget vel, at der efterhaanden var kommet en vis Slendrian ind i Skatteindbetalingen paa Amtstuerne, og det er muligt, at Staten og Amtsrepartitionsfondene derved tabte en Del Penge, men jeg vilde dog tro, at det kunde have været muligt at faa dette Forhold ændret uden at gaa til en Lovanordning, som medfører en saa stor Ekstraudgift, der altsaa vil andrage ca. 64 000 Kr. aarlig og en Udgift en Gang for alle paa 50 000 Kr.

I disse vanskelige Tider beklager mange Skatteydere sig over, at de nu er tvunget til at indbetale Amtstueskatterne ca. 2 Maaneder tidligere, end de før kunde trække det ud til uden nogen ekstra Udgift, men, som sagt, hvis Staten og Amterne led et Tab ved, at flere og flere trak det ud saa længe, som det var muligt, ud over den Tid, da de rettelig skulde have indbetalt Skatten, forstaaer jeg naturligvis, at man maatte gøre et Forsøg paa at faa dette Forhold ændret; men jeg vilde tro, at man havde kunnet nøjes med, at de Folk, der indbetalte for sent, kom til at betale en Rente. Nu skal de, som indbetaler for sent, betale en Rente, og det kunde man ogsaa godt have indført under den gamle Ordning.

Mit Spørgsmaal gaar altsaa ud paa, om ikke Finansministeren mener, at denne Lov medfører uforholdsmæssig store Udgifter, og at det vil være paakrævet at ændre den, saaledes at man lægger det økonomiske Ansvar paa de Folk, som det er berettiget at paalægge det, nemlig dem, der ikke betaler deres Skatter i rette Tid, medens man nu gennem forøgede Kontorholdsudgifter paa Amtstuerne lægger den nye Udgift over paa hele det skatteydende Publikum. Jeg mener, at naar man med Rette i saa høj Grad beklager sig over, at vore offentlige Udgifter er for store, og vore Skatter er for store, saa gælder det om, at man ikke ved Lovforanstaltninger, der ikke er paakrævede, forøger disse Udgifter.

Rode: Jeg skal kun begrunde den Stilling, mine Partifæller og jeg indtager til Spørgsmaalet om Overførelse af et Beløb paa ca. 9 Mill. Kr. fra Formuen til Driften og dette Beløbs eventuelle Anvendelse. Beløbet 9 Mill. Kr. eller deromkring udkommer jo ved, at den højtærede Finansminister har regnet ud, hvad der er kommet ind, og hvad Valutaskattens ene Formaal krævede, nemlig Tilbagebetalingen af Gælden til Nationalbanken. Det er nødvendigt at